

[Behnke]

Der har været stribevis af sager i dette Folketings siden valget, hvor et sådant ikke-socialistisk samarbejde mellem regeringen, Det Radikale Venstre og Fremskridtspartiet kunne være blevet en realitet. Det er selvfølgelig foreløbig en påstand fra min side, og derfor skal jeg underbygge påstanden med et par eksempler.

Fremskridtspartiet rejste f.eks. en forespørgselsdebat om forholdene på Christiania, og debatten kunne være endt med en dagsorden, hvor regeringen og Fremskridtspartiet stemte sammen. Men Det Konservative Folkeparti havde moralske nykker og ville ikke være med på en dagsorden fra det, de betragter som det ekstreme Fremskridtsparti; man ville hellere stemme imod sin egen overbevisning.

Regeringens indsats siden valget har udadtil alt i alt været præget af afmagt. På et tidspunkt var der lige ved at være almindelig enighed blandt landets avisdebattører om, at regeringen var på vej til helt at ville opgive, men bag den opgivende facade lå der en nøje gennemtænkt plan. I det daglige så man kun sporadiske krusninger på det, jeg vil betragte som »the big deal«, som var undervejs i form af tekniske og taktiske afstemninger her i salen, som alle havde det fælles mål, at regeringen og Socialdemokratiet endelig ikke måtte træde hinanden over tæerne. Hvad »the big deal« gik ud på, gik op for alle, da man i løbet af få timers møde på Marienborg tilsyneladende formåede at rydde alle tvistigheder mellem Socialdemokratiet og regeringen af vejen. Pludselig var valgkampens mange hidsige angreb væk; det store forsoningsshow blev oprullet for en undrende befolkning.

Og befolkningen havde god grund til at undre sig. Hvorfor blev der ikke noget ud af forhandlingerne mellem regeringen og Fremskridtspartiet, spurgte man hen over aftensmadsbordet i de danske hjem. Hvorfor ville regeringen ikke udnytte det ikke-socialistiske flertal til at få startet en reel opretning af landet? Spørgsmålene er endnu flere og meget berettigede, for hvorfor ønskede regeringen kun at forhandle i sammenlagt to timer med Fremskridtspartiet?

I går kunne vi høre, hvordan repræsentanter for regeringen stod i kø for at komme på talerstolen og give Fremskridtspartiet skylden for, at man måtte gå sammen med Socialdemokratiet. Fremskridtspartiet er jo så urealistisk og så

politisk umodent, at det tillod sig at stille med krav under forhandlingerne – ganske vist ikke ultimative krav, men vi stillede med krav. Det ville regeringen ikke finde sig i. Man forlanger nu bagefter, at Fremskridtspartiet blot skulle have tilsluttet sig finansloven helt og aldeles betingelsesløst.

Havde vi forlangt noget lignende af et af regeringspartierne, var vi givet blevet mødt med hån og latter.

I det politiske arbejde har man selvfølgelig nogle krav forud for nogle forhandlinger, ellers er der jo ingen grund til at forhandle, men Fremskridtspartiet er ikke sart, så vi fortsatte med at udtale ønske om at komme i realitetsforhandlinger med regeringen om finansloven.

Vi ved nu, at regeringen og Socialdemokratiet længe har haft en langsigtet plan om at indgå en finanslovsforståelse. Det, hele planen gik ud på, var så at bruge Fremskridtspartiet som påskuddet fra både regeringen og Socialdemokratiet. Regeringen kan som resultat af skinforhandlingerne sige, at Fremskridtspartiet kom med så urealistiske forslag, at man var nødt til at henvende sig til det gode, gamle og såkaldt ansvarlige Socialdemokrati, og Socialdemokratiet kunne på deres side sige, at hvis de ikke indgik et forlig med regeringen, ville regeringen gå til det skrækelige Fremskridtsparti.

Men det er ikke kun her i Folketinget, der pludselig er opstået den store enighed. Kun få uger efter, at LO havde kongres og havde brugt to dage på at skælde ud på den borgerlige regering, indgik LO en trepartsaftale med regeringen. Arbejdsgiverforeningerne gik minsandten også med, og så fik man også politisk Socialdemokratiet med. Alt er nu samlet i én stor fælles enighed. Det eneste, der mangler, er, at statsministeren inden for det næste halve års tid går en tur til dronningen og anmoder om en flertalsregering, en flertalsregering mellem De Konservative og måske nogle andre partier og så Socialdemokratiet. Den forudsigelse kan vi føre til referat, og så kan vi inden for det næste halve år vende tilbage og se, om ikke min påstand om det, jeg kalder den store aftale, er rigtig.

Det eneste gode ved den forståelse, der er opnået mellem regeringen og Socialdemokratiet, er for Fremskridtspartiet at se, at Det Radikale Venstre ikke længere er det afgørende parti her i folketingsalen.